

deres Forældre eller af den, hvem Tilsynet med Børnene paahviler i Forældrenes Sted.

Til § 8. De i denne Paragraf omhandlede Forhold ere ogsaa ved den nugældende Lovgivning belagte med Straf, jfr. Forordning 29de Oktober 1794 §§ 22 og 45, med Undtagelse af det sidstnævnte Forhold, som imidlertid, naar Forbudet mod at tøre Husdyr paa Andenmands Jord er ikke i væsentlig Grad skal blive omgaaet, synes med Nødvendighed at maatte erklæres for strafbart.

Til § 9. Forfæltig at aabne for Andenmands i Fjeld eller kuffet Mark indespærrede Husdyr er vel ikke for Tiden udtrykkelig betegnet som strafbart, men Forholdet vil dog formentlig som fuldkommen analogt med det andet i Paragrafen nævnte Forhold, for hvilket Straf er foreskrevet i Forordning 29de Oktober 1794 § 45, allerede nu kunne belægges med Straf.

Til § 10.

De her foreslaaede Bestemmelser sigte til at fremme den hurtige Afgjørelse af Erstatningspørgsmaalet, der efter Forholdets Beskaffenhed vil være i alle Parters Interesse, ligesom der ved Reglen i § 12 om vidat Politivetsbehandling er sørget for en lidet bekostelig Afgjørelse af bemeldte Spørgsmaal, forsaavidt det som en selvstændig Sag indbringes for Domstolene.

Til § 11.

I Lighed med hvad der for Tiden er Tilfældet, er det her paalagt saavel Politiet som Veibestyrelsen at haandhæve Freden paa de offentlige Veie. Da det er i enhver Veifarendes egen Interesse i saa Henseende at komme det Offentlige til Hjælp, maa det formentlig erkjendes for naturligt, at der tillige indrømmes ham en Ret til at optage Dyr paa Veiene i de samme Tilfælde, i hvilke Optagelsen er gjort Politiet og Veibestyrelsen til Pligt.

Efter den gjældende Lovgivning kunne Hunde og Gjertræ ikke optages paa Veiene, og man har troet i saa Henseende at burde lade

det forblive ved det Bestaaende, idet Løsgaaende Gjertræ ikke i nogen synderlig Grad vil kunne genere Færflen eller beffadige Veien, og det, om det Samme end ikke kan siges om Hundene, dog formentlig maa erkjendes, at Ulemperne ved disses Omstreifen paa Veiene ikke staa i noget Forhold til de Ulemper, som en Udvidelse af Paabudet om Optagelse til Hunde vilde medføre for disses Giere. Derimod gaar Forslaget iøvrigt noget videre i at tillade Optagelse af Husdyr, der lade sig finde paa offentlige Veie, end den gjældende Lovgivning, jfr. Forordning 13de December 1793 § 85. Denne maa nemlig antages ifkun at foreskrive Optagelse af Kreaturer, der gaa løse uden Bevogtning paa Veien eller ere tørede paa Veien eller i dens Grøfter. Men ligesom det turde være en Selvfølge, at ogsaa Kreaturer, der ere tørede saa nær ved Veien, at de kunne naa ind paa denne, bør optages, naar de antræffes paa Veien, saaledes maa det ogsaa anses hensigtsmæssigt, at dette foreskrives med Hensyn til Kreaturer, som uden Nødvendighed findes paa en indgrøftet Vei's Døsfænger eller i dens Grøfter, om de end ere under Bevogtning, hvorved man navnlig har haft et Forhold for Die, over hvilket der fra flere Sider er ført stærke Klager, at nemlig Folk lade deres Kreaturer græsse løse paa Veien under Bevogtning, hvilket er en Uorden, som bør kunne forhindres, men mod hvilken der nu ikke findes noget tilstrækkeligt Værn, idet, som bemærket, Kreaturerne ikke kunne optages, selv om Bogteren, hvad ofte er Tilfældet, er et Værn, og det i Lovgivningen ifkun er foreskrevet Straf for at tøre Kreaturer paa Veien.

Med Hensyn til Storrelsen af Optagelsespengene, som for Tiden ere meget lave, og af Foderpengene, som ligeledes ere for lave, samt med Hensyn til Reglerne for, hvorledes der skal forholdes efter Optagelsen, hvilke Regler for Tiden ere temmelig ufuldstændige, har man henholdt sig til de angaaende Husdyr, der optages paa Andenmands Jord, givne Bestemmelser, saaledes at de optagne Dyr blive at aflevere til Sognefogden eller Aldermanden (i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne Politiet) og at de Optageren paahvilende Pligter skulle varetages af disse, medens Optagelsespengene og